

Kiss Benedek

Nem kérek semmit

Túléltem magam,
csak az Úristen segíthetne,
ha bízni tudnék Benne.

Nem a Teremtésben nem hiszek.
Benne.
Hogy lelkiismerete van neki is,
s gondot visel mindenekre.

Ha hagyta Ádámot és Évát
bűnbe esni,
figyelme
mennyi?

Vagy az emberlét muslinca-lét,
mi mustforráskor rajokban bozsog?
Édes Istenem,
adj mindig új napot!

Néha olyan, hogy mint atyámnak,
kezére hajlok,
aztán meg úgy néz,
mintha nem hagytam volna még el
a barlangot.

De nevét, akkor is, tudhatja,
a barlangfalra róttam!
S meg is őrzött – ezredeken át,
védelme alatt voltam.

Erősíts meg, Istenem,
Bár vén vagyok – 66 éves.
Bár – már? Vagy: még?
A válasz kétes.

S akik nem élnek egy évet sem?
Akiket lövészárokban lőttek
öntudaton?
Istenem, nem kérek semmit.
Én nem.
De szánd fajom!

S madárként
kitelelek majd én is
száraz magon.

Az előző számunkban hiányosan közölt vers teljes szövege. A szerzőtől ezúton is szíves elnézést kérünk!

Anga Mária

Mögöttem fák

Álmomban lehetnék fény, virág, vagy kő,
de én akkor is véremben vér, húsomban hús,
valóságos önmagam vagyok.
Futok az utcán egy elfelejtett emlék elől,
időnként hátra nézek, látom mögöttem a fákat,
talán már régen elsirattak engem,
háromszáz ősszel, meg egy nyárral,
ezért nem ismernek rám.

Mintha tükrök vagy ablakfények villannának,
de az is lehet, hogy vízesések tánca vesz körül.
Melegtől, levegőtől, víztől fuldokolva, mint a magzatok,
erőtlen sírásba kezdek. Kapaszkodnék fénybe, virágba, kőbe,
hogy végre kijussak álomból, időből, minden eddigi ősszel,
minden eddigi nyárral megverekedve.
De elsirattak engem már a fák.
Háromszáz ősszel, meg egy nyárral.
Véremben vér, húsomban hús.
Halánték közelben a halál.

Serfőző Simon

Riadó

Riadót fúj a szél:
jön a fekete vihar, fergeteg.
Leng, süvölt minden ág.
Az égi fények megsötétednek.

Mérföld hosszú szöcske,
riadt villám ugrik át az égen.
Amerre lát, a por
menekül mennydörgő fényességben.

Szárazon nem marad,
csak egyszer érje utol a zápor.
Szárítkozhat, mire
újra szállhat, megülhet a fákon.

Szakadó izzadtságban

Belerándulok,
ahogy mint villámlás az égen,
a betegség, fájás
keresztülhasít bennem.

Még nem terít földre,
mintha nem történe semmi,
csak ahogy a szél út felől a kaput,
próbál sarkamból kifordítani.

Csak ázzak szakadó izzadtságban,
mosson el veríték, mint eső a port.
Egyszer csak a lecsendesedő idő
már ne leljen sehol.

Szigeti Lajos

Credo

Istenhez vezet minden út,
más igazság hamis –
az égi abszolút,
a földi relatív.

Bocsánatos bűn s gonosztett
– örökké vétkezünk,
ég-föld paternoszter
térül-fordul velünk.

Feszültség

A kín és a gyönyör
végletei között
kiég a szenvedély.

Tükörkép

Nézz rám
és mosolyogj,
már én is ragyogok,
mint fényben a gyémánt.

Távolságok

Tíz dimenziós tartományban
földön kívüli észlelynt keres
az emberi értelem –

Hol más az anyag létformája,
mértani ábra, számsor, képlet
adhat-e rólunk képet?

Itt a kozmosz középpontjában
műtárgy szólít meg, kotta beszél
s a vers, a líra zenél.